

ATATÜRK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ YAYINI

Edebiyat Fakültesi Araştırma Dergisi

AHMET CAFEROĞLU

Özel Sayısı

Fasikül: 1

Sayı : 10

Sevinç Matbaası, Ankara - 1979

NOKSÂNÎ, HAYATI VE ŞİİRLERİ (*)

Şükrü ELÇİN

Merhum Sadeddin Nüzhet Ergun'un dört manzumesini yayınladığı ve zamanını tâyin edemediği tarikat şâirlerinden biri de Noksânî'dir (1). Vasfi Mâhir Kocatürk'ün 19 uncu asır saz şâirleri arasında kayd ettiği Noksânî (2), Hasankaleli Bay Şinasi Koç'un 1945 yılında tertip ettiği ve hâlen elimizde bulunan defterdeki bilgiye göre 18 inci asrın sonlarında Erzurum'da doğdu. Babası İbrahim ona İsmail adını verdi. İsmail medrese tahsili gördü. Pasin'in alevî köylerinden birinde yaşayan Güllü adında bir kadınla evlendi. Bu evlenmeden Zekiye, İbrahim ve Rıza adlarında üç evlâdı dünyaya geldi. Dindar bir şahıs olan İsmail, 30 yaşında Sâdık Dede'nin irşâdı ile uyandı. Bu tarihten sonra Taşmağazalar semtinde açtığı bakkal dükkânının getirdiği kazançla hayatını sürdürdü. Karısı yüzünden itibarını kaybetti. Şeyhi ona bunun için Noksânî mahlasını verdi.

Tâ ezelden ismim Noksânî yazıldı
Cümle kusur bendedir ilde aramam

diyen İsmail Noksânî'nin Eflâtun Cem Güney'in «Ruhsatî Kolu» adı ile zikrettiği şâirlerden Kangallı Noksânî veya Noksânî ile her hangi bir ilgisi bulunmadığı anlaşılıyor. Kangallı'nın «Noksânî» adını İsmail Noksânî tesiri ile almış olması düşünülebilir (Bakınız: E. Güney ve Çetin Güney, Meslekî, MCMLIII, s. 63; E. Güney, Halk Şiiri antolojisi, 1954, s. 4).

Doğu, Orta ve Güney Anadolu'da Alevî, Bektaşî muhitlerinde

(*) Konumuza ışık tutacağı cihetle değerli meslekdaşım Fevziye A. Tansel'in «Noksânî takma adını kullanan üç halk şâirimiz (Türk-Kültürü, sayı 158, 1975) adlı makalesine bakılmalıdır.

(1) S. N. Ergun, Bektaşî-Kızılbaş Alevî Şâirleri ve Nefesleri, C. III, 1956. S. 396.405, ikinci baskı.

(2) Kocatürk, Türk Edebiyatı Tarihi, S. 585, 1964 baskısı.

tanınan Noksânî Endek köyünü ziyareti sırasında öleceğini dostlarına söylemiş ve evine dönünce bu dünyadan göçmüştür.

ŞİİRLERİ :

Noksânî'nin bizim yayınladığımız dört şiiri dışında (3) bir takım eserlerinin cönk ve mecmualara da geçtiğini biliyoruz. Orta bir teknik ve zevkteki bu şiirlerden defterimize kayıtlı olanlarını veriyoruz :

— I —

El-amân mürvetdir kapuna geldim
Muhammed Mustafa Ali gel yetiş
İsyân deryasına gark oldum kaldım
Hünkâr Hacı Bektaş Veli gel yetiş

Bir taraftan nefsi emmâre azar
Bir taraftan vesvese hileler düzer
Günahımı yazmaktan melekler bezer
Şâh Hasan Şâh Hüseyin Velî gel yetiş

Tama' aldatmaktadır geziyor her bâr
Hırsa nefse fırsat verme yâ Cebbâr
Sana sığınmışım Vâhidü'l-Kahhâr
Câr günüdür İmam Zeynel gel yetiş

Yezidler elinde müşkil hâlimiz
Münkir münâfık ferş itdi yolımız
Yâ Muhammed Bâkır sen al elimiz
İmam Ca'fer kaldır kali gel yetiş

Dağlarca günâhım vurma gül yüze
Cehennem nârını gösterme bize
Mûsî-i Kâzım ile İman Rızâ
Takî Nakî İmam Ali gel yetiş

(3) Şükrü Elçin, Bir Alevî Şairi: Noksânî, Türk Folklor Araştırmaları, Sayı 312, 1975; Noksânî'nin «Münâcâtı» ve bir türkünün mâcerâsı, TFA, sayı 336, 1977.

Tevbekârım muhabbetim var bu yolda
Mürvete gelmişim kusurum elde
Göster mâh cemâlin eyleme dalda
Hasan'ül Askerî şâhım gel yetiş

Noksânî arzular didâr-ı cennet
ma'sum-i pâklerden erişe himmet
El-amân mürüvvet Mehdî Muhammed
Sarı Saltık Kızıl Deli gel yetiş

— II —

İlâhî kapuna geldim
Kusûrum elime aldım
Kabûl eyle tevbe kıldım
Okurum estağfirullah

Günâhım hesâba gelmez
Senden gayri kimse bilmez
Geçmez isen yüzüm gülmez
Okurum estağfirullah

Kuyular kazdım illere
Gitmişim yanlış yollara
Rahm eyle âsî kullara
Okurum estağfirullah

Görmedim bühtan eyledim
Yalan gıybet söyledim
Küfür deryâsın boyladım
Okurum estağfirullah

Gördüğümü seyr etmedim
Üç gönüli bir etmedim
Sen buyurdun ben tutmadım
Okurum estağfirullah

Haram yedim müşkil işim
Kaygulara saldım başım
Akıtdım gözümünden yaşım
Okurum estağfirullah

Gönül nefse uyup gezdi
 Cümle âlem benden bezdi
 Günâhım defterden sızdı
 Okurum estağfirullah

Elimi kan ile yudum
 Yahşilere yaman dedim
 Rızâsız lokmalar yedim
 Okurum estağfirullah

Yitirdüm bulmadım beni
 Arzu kıldım geldim seni
 Sen cömerdsin gönlün ganî
 Okurum estağfirullah

Noksânî'yem bak yüzüme
 Mürvetle gelmişim câre
 İlâhî yandırma nâre
 Okurum estağfirullah

— III —

Aşık oldum pîrin vech-i nûruna
 Himmet eylen erler irelim bu dem
 Muhammed Ali'nin gizli sırrına
 Himmet eylen erler irelim bu dem

Şâh-ı velâyetden olupdur ferman
 Zehrâ Kibriyâ derdlere derman
 Dört kapu kırk makam on iki erkân
 Himmet eylen erler irelim bu dem

Candan isteyelim Hasan'ı bunda
 Şâh Hüseyin dâim gezer al kanda
 Zeynel'in nûru bahr-i ummânda
 Himmet eylen erler irelim bu dem

Muhammed Bâkır'dır âlimler kânı
 Ca'fer-i Sâdık'dır cümlelerin cânı
 Kâzım Mûsâ Rızâ içdi âb-ı cenânı
 Himmet eylen erler içelim bu dem

Kemer-best olalım Takî Nakî'den
 Hasan'ül - Askerî'dir bizi okudan
 Aşkın meyın içdim Mehdî-i sâkîden
 Himmet eylen erler kanalım bu dem

Noksânî düşüpdür aşkın nârına
 Lâ fetâ gevheri geldi yâdına
 Evliyâlar enbiyâlar yurduna
 Himmet eylen erler konalım bu dem

— IV —

Hakikat râhına gideyim dersên
 Günahların ele al da gel beri
 Bir kâmile yoldaş olayım dersên
 Hırsı nefsi tamar sal da gel beri

Varup bir kâminden öğren nefsini
 Nefsini bildinse bildin Rabb'ini
 Varlıktan geçüp yok et kendini
 Şeriatde edep al da gel geri

Tarikat dediğin bir ince yoldur
 Girmek diler isen nefsini öldür
 Zikr-i tesbihle kalbini nur doldur
 Aşk-ı İlâhide al da gel beri

Ma'rifete girmek dilerse cânın
 Mansur meydanıdır al gel urganın
 Sûret uğrusundan sakla imânın
 Herkesin dilinde belde gel beri

Hakikat ummandır dalabilirsen
 Bir ulu şehirdir ehlin bilirsên
 İptidâ bir sâdika yoldaş olursan
 Bir işini koyma dal da gel geri.

Sağından müsâhip tut sırrını söyle
 Yârını yâr idüp birliği boyla
 Mürebbîni bulup hem delil eyle
 Sâdık pîrden himmet al da gel geri

Bir kâmil mürşide özünü yitir
Dört kapu kırk makamı yerine getir
Dört canı bir idüp birliğe otur
Bahr-i muhabbete dal da gel beri

Bahr-i muhabbete dalan âşıkân
Muhabbetden kaçan olur perişân
Dergâh-ı Ali'den isterler nişân
Yükün la'l(ü) gevherden al da gel beri

Yükünü Mısır'dan Bağdad'a ilet
Yemen illerinde müşteri gözet
Mülkün sâhibiyle hesâbın düzelt
Mihri Şah'dan damga çal da gel beri

Bir oda yap çâr duvarın bir et
Rûzigâr girmesin ma'mur âbâd et
Kapusın sır kilidiyle nûr-ı bünyâd et
Beklemeye (.....) yol da gel beri

Metâm uçuben müşteri gözle
Sâdık sofilerin izini izle
Hâin harâmîden metâm gizle
Cevâhir sarrâfın bul da gel beri

O mal kıymetlidir her can alamaz
Can bahâ vermeyince malın olamaz
Kâmile ırmeyen kemâl bulamaz
Bir gerçekten himmet al da gel beri

Noksânî'yem arzum hakikat râha
Bir gerçek yüzünden yitir dergâha
Bir niyâzım vardır gül yüzlü Şâh'a
Lütf ide diyeni sen de gel beri

— V —

Gel gönül..... doğru yolu ara
Eğri yolu dilersen ana varamam
Cennet yakınımıdır dolanma nâra
Can tatlıdır cehenneme giremem

Hak'dan ne gelürse sen de râzı ol
İlm-i hakîkate özün eyle kul
Eğer derdli isen gez Lokman'ı bul
Değme tabiplerden yara saramam

Rızkın veren Ali'dir kefilim dersin
Niçün dünya için sen de gam yersin
N'olur i'tikada bağlanup dursan
İ'tikadsız ben de Hakk'ı bulamam

Devlet-i dünyâyı veren bir kişi
Ahd evin koy cehdi çekme teftişi
Gülîstan bahçesine sokarsın kışı
Yaz bahar olmayan yerde duramam

Söylerim sözümü söyleden pîrdir
Cümlelerin rızkını veren bir nurdur
Dağı dağa çalsan nasıbin birdir
Kısmetden artık ben de lokma yiyemem

İkrar imân hakdır mekânı kande
Aslı bir gevherdir gezer her canda
Âdeme hor bakup gezme yabanda
Âdemsiz muhabbetin gülün deremem

Bilür misin Âdem nurdan süzüldü
Yetmiş iki millet ondan düzüldü
Tâ ezelden ismim Noksânî yazıldı
Cümle kusur bendedir ilde aramam

— VI —

Muhibbi hânedan olayım dersen
Muhabbetle Hakk'a yetermiş kardaş
Nâcî deryâsına dalayım dersen
Sırr-ile settâra (?) yetermiş kardaş

Bunda göreyim dersen Cemâlullâhı
Hak için muhabbet eyle her gâhi
Şâh'ımın sırrını bilmezler vallâhi
Bilenler birliğe yetermiş kardaş

Hakikat sırrını açandır nâşî
 İblis'den eşedir çürüktür işi
 Nefs için bu yola gelse bir kişi
 Oddan damazlığın (?) tutarmış kardaş

Sırrı açan yalancının karadır yüzü
 Nefsine mutâbık söyler her sözü
 Ten gözü açıktır görmez can gözü
 İllere sâlusluk satarmış kardaş

Şâh'ımın sırrını diyenler bilmez
 Bilenler diyemez diyenler bilmez
 Pâre pâre kılsan nâ-hak söylemez
 İllere fakırlık satarmış kardaş

Hakk'ın kapusudur kapu-yı Rızâ
 Rızâda durmayan yolunda aza
 Lânet okur ona Şâh-ı Murtazâ
 İmânı gümâna katarmış kardeş

Noksânî'nin Hakk'ı gizli sırdadır
 Arşda yeşil kandil [eksik] nurdadır
 Ârife ayan göze perdedir
 Gerçek olan Hakk'a yetermiş kardaş.

— VII —

Yüzün şems(ü) kamer gözlerin nurdur
 Ayın hilâline benzer kaşların
 On sekiz bin âlem hüsnüne kuldur
 Lebin kevser olmuş dürdür dişlerin

Ak alnın sadeftir kirpiğin oklar
 Münkir inkâr olur mü'mini haklar
 Gerçek âşık olan kapuyu bekler
 Efendim kıyâsa gelmez işlerin

Zülfün gül yüzüne eyler bin nikap
 Münkirler gözüne görünür hicâp
 Yedi hat vech ile yüz dört kitap
 Der-i fiten salar dü cihânı saçların

Celâlinden münkiirlere bakarsın
 Yedi tamu içre nâre yakarsın
 Kalbini de vesveseye sokarsın
 Gözlerinden akar kanlı yaşların

Cemâlinden bakarsın mü'min kullara
 Geçer serden baştan düşer yollara
 Ma'rifet bağında gonca güllere
 Gülistan bahçesinde öter kuşların

Seven sizi can içre cânânısın
 Âşıklar katredir sen ummânısın
 Gönül bir gemidir sen dümenisin
 Yelken açmak ister bu dervişlerin

Cemâlin benzettim ümmü'l-Kitâba
 Ârifler zerredir sen âfitâba
 Noksânî'yem kusûrum gelmez hisâba
 Şâh'ım afv kıl cümlemizin suçların.

— VIII —

İlâhî zât-ı pâkinden budur murâdım
 Senden gayrisine muhtâc eyleme
 Âh(ü) zâr ederim budur feryâdım
 Senden gayrisine muhtâc eyleme

Muhammed Mustafâ'nın inâyetiçün
 Aliyy-il-Murtazânın velâyetiçün
 Zehrâ ile Kibriyâ'nın hidâyetiçün
 Senden gayrisine muhtâc eyleme.

Hasan Hulki Rızâ'nın cemâli için
 Hüseyin-i Kerbelâ'nın merâli için
 Zeynel Âbidin'in kemâli için
 Senden gayrisine muhtâc eyleme

Ma'sum-i pâklerin yüzü suyuna
 Niyâzım Bâkır'ın hâk-i pâyine
 Bağışla Ca'fer-i Sâdık'ın soyuna
 Senden gayrisine muhtâc eyleme

Mûsî-i Kâzım'dır puşt-i penâhım
Rızâ kapusıdır kıblegâhım
Tâ ki hürmeti için pâdişâhım
Senden gayrisine muhtâc eyleme

Nakî ile aşkın bahrına daldım
Hasanü'l-Askerî'den nutkumu aldım
El-amân Mehdî mürvete geldim
Senden gayrisine muhtâc eyleme

Noksânî derdmendi zaif bîçâre
Sığınmışım gönü ganî Settar'e
Mürvet on iki imamlar gelmişim câre
Senden gayrisine muhtâc eyleme

— IX —

Haklı mihmân gördüm elhamdülillâh
Başım gözüm üzerine geldin efendim
Can kurban edeyim fi-sebilullâh
Başım gözüm üzerine geldin efendim

Mihmânımsın hem dînimsin îmânım
Âriyet kalb evimi koyma gümânım
Muhammed Mehdî'sin sâhib-zamânım
Başım gözüm üzerine geldin efendim

Hânümânım canım fedâdır sana
Lütf ile cemâlden bakasın bana
Her ne gelür ise şükr eyle ana
Başım gözüm üzerine geldin efendim

Vîrân gönlümüzü ma'mûr eyleyen
Her nefesde Hak kelâmın söyleyen
Cümle eksiklerimizi tamam eyleyen
Başım gözüm üzerine geldin efendim

Geldiğin yerlerden söyle görelim
Kande gelüp kande gittiğini bilelim
Yolunda can başı fedâ kılalım
Başım gözüm üzerine geldin efendim

Yüzünden görünen Hakk'ın nûrudur
Cemâlden görünen aşk eseridir
Mihmânın Hak bilen Hızır kendidir
Başım gözüm üzerine geldin efendim

Noksânî'yem aşkın bahrına daldım
Haklı mihmân gördüm şâd olup güldüm
Mağfiret kâmi cömertsin bildim
Başım gözüm üzerine geldin efendim

— X —

Aşk bülbüliyem kafesde
Can arzular gider dostta
Gözüm açdım son nefesde
Dem bu demdir saat bu saat

Dört yar geldi yanıma
Merhem etdiler cânıma
Feryâd etdim Sübhân'ıma
Dem bu demdir saat bu saat

Azrâil ihsâna geldi
Yüzüme bakuben güldü
Üçü dört dördü beş oldu
Dem bu demdir saat bu saat

Bir oldu bakdı yüzüme
Nûr oldu döldü gözüme
Nutm olup geldi sözüme
Dem bu demdir saat bu saat

Bağışladı Rabb'im ganî
İhyâ kıldı ölmüş teni
Kadir gecesı bayram günü
Dem bu demdir saat bu saat

Kahr-i Hakk-ı lütuf tutdum
Can teslim rızâya yatdım
Dostlarıma feryâd etdim
Dem bu demdir saat bu saat

Hüdâm'dır dîdâr-ı cennet
 Tamu için çekmem mihnet
 Noksânî'ye pîrden himmet
 Dem bu demdir saat bu saat

— XI —

Bir gül açılmışdır gülistan bağında
 Kokusu tutupdur cümle âlemi
 Yedi âyet yazılı her yaprağında
 Kış olmazsa gülün rengi sola mı

Rengi kırmızıdır ortası sarı
 Aynaya tek bakan görür dîdârı
 Kandîl-i kudretten görmez ağıârı
 Yâr olanlar görür çekmez elemi

Kokusın alanlar mest olup gezer
 Bağban olan Şah'a armağan düzer
 Her yaprağında yüz dört kitabı yazar
 Okuyanlar görür levh(ü) kalemi

Kapusu on iki kırkdır budağı
 Dü cihâna hüküm ider dudağı
 Arş Kürsî içidir dışı Tur dağı
 Mûsâ kıldı anda Hak'la kelâmı

On deryâdır bir de ummân göldedir
 Anı bilen canlar kadîm yoldadır
 On sekiz bin âlem söyler dildedir
 On ikinci zulmât dile gele mi

Gölden zâhir oldu la'l ile mercan
 Âlemin derdine olupdur derman
 Dü cihana eyler hükm ile ferman
 Şevka gelse ihyâ ider âlemi

Sağından behişt kapusu açılır
 Solundan yedi tamuya göçülür
 On kapudan içeriye geçilir
 Her can girer binde bir can bile mi

Bir tarafı muhabbetin bağıdır
 Bir tarafı inci gevher dağıdır
 Âb-ı hayvân çıkar Hamir ırmağıdır
 İçenler ayıkdır sarhoş ola mı

Gülistan bağçesinde açılan güldür
 Can bülbülü söyler sanmayan dildir
 Ezelden Noksânî ana bülbüldür
 Pîre yeten hatm eyledi kelâmı

— XII —

Dâim seyr itdiren cemâli canda,
 Serbeser âlemin canı Muhammed
 Ârifler izleyüp buldular kande
 Hubb-i hânedânın kanı Muhammed

Âşıkları aşk oduna yandıran
 Bin bir dona girüp inandıran
 Muhabbetle dü cihânı kandıran
 Arz iden la'l ü mercanı Muhammed

Düşmüş biçâreler elini alan
 Yedi iklim çar köşeye el salan
 Hakikat bahrine şevk ile dalan
 Her milletin yolu erkânı Muhammed

Her kande çağırısam hazır bulunan
 Âşık olup gülistan içre salınan
 Ma'sûk olup kokan gonca gülinen
 Mü'min kullarının imânı Muhammed

Kudret kandilinden nûr olup gelen
 Alemin kalbinden geçeni bilen
 Meleklerle hem secde kılan (eksik)
 Âdem'in vech-i nûrânı Muhammed

Senin aşkına düşen serinden geçer
 Zehir sunsan âb-ı hayvân der içer
 Rıdvân ile cennet kapusun açar.
 Teslim eden sana canı Muhammed

Muhammed Bâkır'dır keremler kânı
Ca'fer-i Sâdık'dır dertler dermanı
Kabul eyle tevbemizi yâd itme meni
Estağfirullah el-Aliyyi'l-a'zam

Kâzım Rıza kulundan ayırma
Nefs-i emmâreye fırsatı verme
Günahım çok mürvet yüzüme vurma
Estağfirullah el-Aliyyi'l-a'zam

Medet mürvet şâhım Muhammed Takî
Rahmın kesme bizden Ali el-Nakî
Hasan'ül Askerî hürmeti hakkı
Estağfirullah el-Aliyyi'l-a'zam

Mehdî-i âli Resûl hatm-i velâyet
Ma'sûm-i pâklerden ola hidâyet
Noksânî fakire eyle inâyet
Estağfirullah el-Aliyyi'l-a'zam

— XV —

Bir kâmile candan hizmet eylesen
Nâr-ı aşka salup bişürür seni
Teslim olup her sırrını söyleyen
Korktuğun yerlerden aşırır seni

Yalancı kallâşa hizmet eyleme
Mutlak münâfıkdır ülfet eyleme
Harf ile üstüne gelürse söyleme
İblisden eşeddir şaşırır seni

Zâhir ilmi çokdur mahlûka satar
İllerin bağında şakiyup öter
Yakınına varma yakını tutar
Hakk'ın dergâhından düşürür seni

Dilde kavl ü ikrâr muhabbet çokdur
Zerrece Hak nişânı kalbinde yokdur
Bâtınını görmezsen deme kim hakdır
Dar kapda kaynama taşırır seni

Noksânî sakın uyma her cana
Bin can içre bir can yeter irfâna
Kusuru sende bul düşme yabana
Nefse uyma yoldan düşürür seni

— XVI —

M ü n â c a t

Çok günah işledim hesâba gelmez
Înâyet irişe Ali'den meger
Sevdâna düşeli hiç yüzüm gülmez
Dermân ola Bekdaş-ı Veli'den meger

Bir gerçek yüzünden bu derde düştüm
Muhammed aşkına yandım tutuştum
Ali'nin yolunda can baştan geçtim
İkrârımız kalû-beli'den meger

Fâtıma bağında sebûy-i ahmer kokladık
Kibriyâ sevgisin candan sakladık
Nâcî kavlin duyduk biz de hakladık
Pir elinden içtik doludan meger

Hasan'ın cemâlinden bir nûr gördüm
Hüseyn aşkına meydana girdim
Zeynel tek kırk pâre olmaktır derdim
Bitüre ağuyu bal iden meger

Muhammed Bâkır'dan el etek tutup
Ca'fer ile muhip şârına yitüp
Kâzım Mûsa Rızâ ile küfrü imâna katup
Ayırmaya bir dema Ali'den meger

Takî bâ Nakî rengine boyanmak
Askerî nutkundan canım uyanmak
Mehdî-i Şâh'a velâyetle dayanmak
Delil olup Kızıl Deli'den meger

Noksânî kulunun isyandır işi
 Dâim bir ikrâra bağlıdır başı
 Kalkup pervâz eder gönlümün kuşu
 Bize de gel oldu Ali'den meger

— XVII —

Ayırma katardan izden yâ Ali
 Dünya cefâsından vaz geçti gönlüm
 Kaldır nikabımı yüzden yâ Ali
 Firkatın oduna yandım tutuştum

Himmet eyle bir gerçeğe varalım
 Pendine bend olup hizem kılalım
 Ağyârı sağ bâri göster bilelim
 Dönmeyelim izden tozdan yâ Ali

Elest gününden kılmışız ahdi
 Senden nazar gerek bilmenem cehdi
 Kalbimizi eyle Tanrı'nın tahtı
 Çıkarma gönülden gözden yâ Ali

Bülbül ile muhabbetin gülüne
 Canım kurban evliyânın yoluna
 Her demde cesette candan buluna
 Muhabbetin dadı tuzundan yâ Ali

Rahmetin bahrına yetmek murâdım
 Yedi iklim çâr köşeyi aradım
 İnâyet sâhibi Hak seni gördüm
 Lütfunu diriğ etme bizden yâ Ali

Cemâlin isterim cennet içinde
 Ricâmız kabul et rahmet içinde
 Yedi deryâ ilm-i hikmet içinde
 İledüp bizi bir sözden yâ Ali

Noksânî yanıp dur aşkın nârına
 İntizârı var ire Hak didârına
 Aşıkların sâdikların nûruna
 Yetiştir yakında tezden yâ Ali

— XVIII —

Mansur'um deyüben meydâna giren
Berdâr olur ikrârından geçemez
Birlik makamından canı (ve) seri veren
Katreyi görse ummandan seçemez

Gülîstan bağçesinde dürlü renk gül açar
Bülbül olup gülün şevkiyle uçar
Pirden zehir gelse engür der içer
Herkes zehiri bal idüp içemez

Sırr-ı hakîkati gönülden tutar
Lahmın lahm olup birliğe yiter
Nârı nûr eyleyüp canını atar
Yüz bin pâre kılсан sırrın açamaz

Zâhirinde mahlûkata hor olur
Bâtınında evliyâya yâr olur
Muhammed bendine giriftâr olur
Aşkın zincirini kimse açamaz

Çâr köşeye bakarım cemâl görünür
Bâtınında yeşil tâcı vurunur
Bir nazardan dü cihan görünür
Gönül kuşu olmayanlar uçamaz

Özü hak sözü hak kendi hak olur
Mestâne suyundan yunur pâk olur
Nutku kevser kendi cömert sâki olur
Münkir olan dolusundan içemez

Noksânî'ye dolu sunup kandıra
Havârici tamu içre yandıra
Dembeden meylimizi Hakk'a döndüre
Mürşide yetmeyen serden geçemez

— XIX —

Elif emr eyledi ol kadîr Allah
 Be bir nokta idübeni saldı cihâna
 Te tekmiil eyledi cümle a'zâmız
 Se sâbit kademle erdik bir cânâ

Cim cinân iline yetirdi beni
 Ha Haydar bağında bitirdü beni
 Hı halkdan ayırıp yitirdi beni
 Dal döndü vücûdum dâr-ı cinâna

Zel zikrim Muhammed Ali'ye vardı
 Rı râhım Hadîce-i Zehrâ'ya, irdi
 Ze zehri Hasan'dan içdim buyurdu
 Sin ser verdi Hüseyin için merdâne

Şın şarâbı nûş itdim Zeynelabâ'dan
 Sat sıfât-ı Bâkır göründü candan
 Dağ zamîrim Ca'fer-i ilm-i irfandan
 Tı tarîk-i Hakk'ım geldim beyâna

Zı zuhûr eyledim Kâzım ilinden
 Ayn aynım açıldı Rızâ gölünden
 Gayn gulâm-ı Kanber oldum yolundan
 Fe fark-ı farkullah oldu beyâna

Kaf kismetler Takî Nakî'den gelür
 Kef küfrüm Askeri imâna bilür
 Lâm leb-i kevserdir sâkimiz olur
 Mim Mehri'nin meyinden içmişim kana

Nun ne yüzden baktımsa göründü cemâl
 Vav velâyet mührü hatm etdi kemâl
 Küfr ile imân celâl hem cemâl
 Cümlesin bir bildim etmem bahâne

He hemdemim çârdeh'i ma'sum-i pâkdir
 Bâtınımız sultan zâhirimiz hâkdir
 Lâm elif ile gönlümüz pâkdir
 Avni Beytullah'dır düşme gümâna

Ye yolum hakikat gülistan râhı
 Yeđilere yetüp bulduk dergâhı
 Noksânî bî-nevâ hem rûy siyâhî
 Mürvet deyüp geldim Şâh-i Merdan'a

— XX —

M ü n â c a t

Meded mürvet senden Muhammed Ali
 Ayırma ikrârdan îmândan bizi
 Evliyâlar başı Bekdâş-ı Veli
 Göster yahşi sakla yamandan bizi

Ezelf destgirim pîrimdir kendi
 Fâtımet ü'z-Zehrâ ikrârın bendi
 Yetür Kibriyâ'ya bu derdimendi
 Çıkarma ahd ile amandan bizi

Rızâ'dan ayırma doğru kıl yolum
 Zikrinden şükründen kesme bu dilim
 Hasan ile Hüseyin iriş tut elim
 Arıt kalbimi çıkar gümandan bizi

Bir katrede dü âlemi var eden
 Çâr anâsıra şeş ciheti yâr eden
 Zeynel ile düşmüşlere câr eden
 Kurtâr zulümâtdan dumandan bizi

El-amân İmâm Bâkır sen eyle kerem
 Ca'fer-i Sâdık'ın cemâlin görem
 Kâzım Rızâ için can u ser verem
 Yalmagıl dest ile dehmândan bizi

Takî Nakî dü cihânın serveri
 Cümle cismin cânı aşkın rehberi
 Noksânî kulundur Hasan'ül -Askerî
 İhyâ kıl Mehdî-i sâhib-zamandan bizi

— XXI —

Nefse uyup gönül yolundan çıkma
Bağlanır yolların şaşarsın bir gün
Vesvâs-ı hannâsı kalbine sokma
Ecel çengeline düşersin bir gün

Arılara bakup ibret alsana
Her çiçeğin hâmin hâsın bilsene
İkilikten geçip biri bulsana
Birlikten geçmezsen şaşarsın bir gün

Can gözün göremez edersin inat
Sûret-i güzeli seversin gayet
Nefse kul olana yokdur hidâyet
İmândan gümâna düşersin bir gün

İmân ile gümân bir kapda durmaz
Nefse uyan münkîr dîdârı görmez
İkrâr imân rızâ kandedir sormaz
Dar kapda kaynama taşarsın bir gün

İrfanlarda okur ilmim çok dersin
Tenhâlarda inkâr edüp yok dersin
Kız gelini aldayup hak bende dersin
Nefsin ateşinde bişersin bir gün

İblis ile nefis atına binersin
Zâg misâli her bir leşe konarsın
Çiğ bişmiş demez elin sunarsın
Kelp olup murdarları eşersin bir gün

Mahlûka doğru yolu ta'rif idersin
Hak'dan döner iğri yola gidersin
Halâl harâm her ne bulsan yudarsın
Cismine zehr olur şişersin bir gün

Zâhirinde ummânları yüzersin
Bâtınında dürlü hîle düzersin
Ebû Cehil gibi kuyu kazarsın
Kendi duzağına düşersin bir gün

Balı zehir idüp sonra içersin
Bâtılı tutar haktan kaçarsın
Dilber görsen pervâz idüp uçarsın
Çok havaya çıkma düşersin bir gün

Nefs için gezenler Hakk'ı bulamaz
Bin bir yere gitse murâd alamaz
Hikmet-i nefsinden halâs bulamaz
Dergâh-ı Ali'den düşersin bir gün

Bunca küstahlığı özümden buldum
Sanmayın ki illere dahil geldim
Kabul eyle Şah'ım tevbe kıldım
Tevfikından refikına koşarsın bir gün

El-hâris ke'l mahrum dedi çün Ahmed
Nefsine hâkim ol dilersen rahmet
Noksânî mürşide kıl candan hizmet
Korktuğun hallerden aşarsın bir gün

— XXII —

İkrâr virüp sağ bakdığın erlerden
Sâdik ol maksûdunu bulasın gönül
Hak göziyle bakup sanma körlerden
Korkarım yabanda kalasın gönül

Cehd ile yaptığım binayı yıkma
Kalb evini muhkem et vesvese sokma
Nefsine kul olup her yere akma
Nârdan kaç kim nûru bulasın gönül

Hak dediğin yere hıyânet etme
Tenhada dalda da gizli iş tutma
Elif bâ'ya yârdır gel inad etme
Bâ'ya gel elifi bulasın gönül

Elif ile bâ'nın nutku birdir bil
Bâ'dan murâd iste etme kal ü kıyl
Muhammed râhında rızâ-yı Hak bil
Uğrı olma Hakk'ı bulasın gönül

Uğruların yüzü dâim karadır
 Nefs-i emînârenin meyli nâredir
 Gerçeklerin kavli sağ ikrâradır
 Zâta beyt sıfâtı bulasın gönül

Dost olan dostundan gizli iş tutmaz
 Uğrular mahrumdur didâra yetmez
 Sonunda pişmanlık fâide etmez
 Ettiklerin bir gün bulasın gönül

Âdem sıfâtını hayvan eyleme
 Dilin cennet kalbin virân eyleme
 Geçidin bilmediğin gölü boylama
 Korkarım boğulup kalasın gönül

İkrârım var deyu bozma rızâyı
 Kahr için nefsinle eyle gazâyı
 Dâim bâ'ya danış çekme cezâyı
 Elif'den maksûdun alasın gönül

Noksânî gel tevbe eyle işine
 Hâin yârânuna ..... eşine
 Nefse uyma ağı katar aşına
 Hazer kıl halâsın bulasın gönül

— XXIII —

Dost cemâlin gördüm buldum şafâyı
 Şâz oluben güldüm elhamdülillâh
 Kalmadı gam gusse attık cefâyı
 Can kurban dilersen dönemem billâh

Sûrette melekdir güruhda nâcî
 Mâh yüzün seyr eden neyler mi'râcî
 Bir tavâf sevâbın bulmaz bin hacı
 Alnında yazılmış nûr-ı arşullâh

Kaşların mihrâbı kible-i imândır
 Kirpiklerin kasdı sîne-i candır
 Gözlerin fitne-i âhır zamandır
 Yıkâr bu âlemi neüzübillâh

Kâmetin elifdir benzer çinâra
 Vasf edemez dilim olsan sad pâre
 Zülf ü zenahdânın gören biçâre
 Dembeden zikr eder tebârekâllâh

Leblerin esrârı beyt-i Rahmân'dır
 Vücûdun şehri dârü'l-amandır
 Noksânî kulunun cismine candır
 Kalb-i virânımda nefh-i Rûhullâh

— XXIV —

Yedi kat hisardan bir şehir gördüm
 Girmeye her taraftan yolları vardır
 On iki kapudan içeri girdim
 Şâh'ın nice bin kulları vardır

Kırk direk üzere düzmüşler ânu
 La'l ü mercân incü cevâhir kânu
 Gördüm Tevrât İncil Zebur Fûrka'nı
 Her yüzden okurlar dilleri vardır

Kal'anın başından dört ırmak akar
 Hamir asel Leben hem Kevser çıkar
 Yedi sâkîsi var âşığı yakar
 Âleme câm sunar elleri vardır

İki kanatlıdır kapısı anın
 Otuz mi'mâr kurar ..... nizâmın
 Üç yüz altmış altı hücre tamâmın
 Doldurmuş hazineyi malları vardır

Kapunun birinde tercüman durur
 Yetmiş iki dilden cevâbın verir
 Arş ü kürsî levh ü kalemi görür
 Mağripten maşrıka elleri vardır

Şâhlârın ismini üç imiş bildim
 Beyân-ı Ebced'den hisâbın buldum
 İptidâ ismini elli dört aldım
 Dü âlemi gezer yolları vardır

İptidâ isminin hurûfu üçdür
Noktası ikidir sanma kim güçtür
İkinci ismini sorarsan kaçdır
Yüz elli birde hâlleri vardır

Uç nokta üç hurûf üçüncü adı
La'l-i şarap içre bulunur dadı
Üç yüz altmış altı hâne bünyâdı
Misâl-i dudu-veş dilleri vardır

İptidâ ismini yüz doksandan al
Üç nokta üç hurûf hiç görmez zevâl
Şâh-ı Mısır Yusuf cemâli misâl
Ruhsârı üstünde hâlleri vardır

Alnında görünen nûr-i arşullâh
Aşkınla gökte döner mihr ile mâh
Adâlet sâhibi gayet ulu şâh
Şekerden lezzetli dilleri vardır

Yedi şahzâdenin mevcuttur ismi
Kimseler göremez nâ-mevcût cismi
Yedi kiral olmuş anların hasmı
Küfr (ü) imân bahsinde kalleri vardır

Ol kal'anın ismi dört hurûf olur
Noktanın hisâbın kırk altı olur
Gülistan bağçesinden kokusu gelür
Muhabbet bağından gülleri vardır

Noksânî'yem bu şehrin içinde gezerim
Türâp olmuş ayaklarda tozarım
Pîrden himmet aldım sâhip-nazarım
Hâl eyliyem sanmayın ki kalleri vardır

— XXV —

Havalanup gönül çekme gel cezâ
Kılavuzsuz gökte uçar kuş olmaz
Belâya sabır et kazâya rızâ
Kişinin başına gelmez iş olmaz

Hâline şükr eyle sen sana bakın
Kendinden yukarı bakmadan sakın
Akıllı ol adın dîvâne takın
Dîvâneler seri hergiz ferş olmaz

Kötülük edene sen eylik eyle
Ârif ol herkesin hâlini söyle
Özini hâke indir alçağı boyla
Alçak yerde bahar olur kış olmaz

Konuş akrânınla haddini tanı
Sâdık kalb oluben gözlegil fânı
Hak yoluna kurban ver bu şirin canı
Sermâye gerektir eli boş olmaz

Yetiş bir mürşide aç a can gözün
Sakın her ledüne harç etme sözün
Yürü Dınişk'a da gösterme izin
Balı zehr edersin sonra nûş olmaz

Hak söze bak kimden gelürse haktır
Sözünü bilmeyen Hak'tan ıraktır
Ben mü'minin deyüp cihanda çokdur
Nişansız mü'minin sözü gûş olmaz

Her yere uzatma Noksânî elin
Kalbinden bilmeze bildirme hâlin
Harâmisi çok olursa bir belin
Uğrama ziyandır kârı hoş olmaz

— XXVI —

D i v â n î

Derd-i aşka düşmeyen kişiye dermân neylesün
Hükm-i Şâh'ı bilmeyen nâdâna fermân neylesün

Âdem kadrini ne bilsün münkir-i merdûd-i ezel
Kaplayıptır cism ü cânın nefsi şeytân neylesün

Aşkî olmayan ne bilsün ilm-i âdem kandedir
Müşrik-i bî-dinlere âyet-i Fûrkân neylesün

Zâhir-i efsâneler duymadı aşk esrârını
Sûretâ göründü insân içi hayvân neylesün

Dökme hayvânın önüne sükket-i ni'metleri
Hayvâna her dem gerektir otu saman neylesün

Ârifin gevher kelâmı câhile hoş mu gelür
Kibr-i nâdân olana mekteb-i irfân neylesün

Hakk'ı fark etmeyüp zâhid cennet-i dîdâr diler
Gaflet ile günü geçer kalbî zindân neylesün

Cân ilinden câna yetmez vermeyen cân dostuna
Görmeyen cinânı candan oldu bî-cân neylesün

Bilmedi âşık niçün cân verdi aşkın yoluna
Her taraftan gördüğü sûret-i Rahmân neylesün

Noksânî nûş eyleyen Haydar elinden kevseri
Nutkıdır âb-ı hayât çeşme-i hayvân neylesün

— XXVII —

Hakk'ı görmek dilersen sûret-i insâna bak
Arayup gezme bu halkı cismin içre câna bak

Âşıkın mi'râcı derler dostunun dîdârıdır
Bu söze isbât dilersen defter-i Rahmân'a bak

Yedi iklim çâr köşe bir dilberin vechindedir
Gel oku Ümmü'l Kitâb'ı mekteb-i irfâna bak

Ta'n idüp yetmiş ikiye dime kim beyhüdedir
Sen seni fehm eyle sendeki küfr ile imâna bak

Herkes bu hâliyle buldu Rabb'isin bî-iştikâk
Rabbelâlemîn buyurdu âyet-i Kur'ân'a bak

Dil-i Ya'kub'un ağladuþ zâr eyleme Yusuf deyü
Mısır-ı tende Şâh oluptur Yusuf-ı Ken'ân'a bak

Âdeme hürmet yaradıldı zemîn ü âsmân
Secdegâh-ı âlem oldu lütf ile ihsâna bak

Hakk'ı bul öz kalbin içre Noksânî iş bu dem
Himmetidir evliyânın ahd ile peymâna bak

— XXVIII —

Zâhid aç dideni bak nûr-i Yezdân kandedir
İlmü'l-esmâyı oku gör canda canân kandedir

Aşık ol aşk âteşinde cismini mahv eyle kim
Göresin cennet-i nîrân hûr ü gilmân kandedir

On sekiz bin âleme ibret göziyle kıl nazar
Âdemi bil ire deme gör zât-i bürhân kandedir

Nefse uyma rûh-i beyti kıl hâyat-i câvidân
Hızr ile hêmrah olup gör âb-ı hayvân kandedir

Men aref sırrın dilersen hâk-i pâ-yi ârif ol
Âdemi ma'niden oku gör kim irfân kandedir

Sâf it mir'at-i kalbi anlayasın sen Hak'ı
Vahdeti bul kesret içre gör ki Subhân kandedir

Zerre ol Noksânî vâsıl eyle şemse özünü
Katre ol gir bahr-i aşka gör ki ummân kandedir

— XXIX —

Elif Allah üç harfdir noktası bir candadır
Her biri neye işâret bilmeyen gümândadır

Be bir nokta iki harf ile dü cihâna hükm ider
Hayy ü bâkidir bilenler nokta-i be kandedir

Te tevekkül kıl Hüdâ'ya gel beri ey âşıkân
Sırr-ı lâ-yüfnâyı oku Hakk'ı insandadır

Se süreyyâ ve serâya cân-ı Hak'dan bak bu dem
Hızr ile hem-dem olupdur çeşme-i hayvândadır

Cim cemâl-i Rabbü'l-izzet vech-i bâki lem-yezel
Ârifin gönlüne gir gör kim hedefi şândadır

Ha hakikat güneşi nûr-i Muhammed Mustafâ
Dost cemâlinden göründü delîli Fürkan'dadır

Hı haberdar ol Ali'den gezme halkı arayu
Ol vücudundan haber bil cismin içre candadır

Dal didi Resûl Hadîce ismine çün Kibriyâ
Bu remzi bilen ârif-i cân mekteb-i irfândadır

Zel zikr iden Fâtıma vechinde yedi âyeti
Ârifü'r-Rabb oldu küfrü dâimâ imândadır

Re rahmet uman Hasan Hulkî Rızâ'nın aşkına
Zehr-i aşkı nûş ider dâim seri meydandadır.

Ze zebânda söylenen cümle gönüllerde geçen
Bil Hüseyin-i Kerbelâ'yı rûh ile revândadır

Sin saâdet tâcını örtdi özini bendé kılan
Zeynel Âbidîn ışiginde lütf ile ihsândadır

Şın şâh-ı âlem Muhammed Bâkır'da eyle niyâz
Rehberi aşk-ı Hüdâ'dır gevher içre kândadır

Sat sıdk ile Ca'fer'e gel çekme gam dünyâ için
Kasımü'l-erzâktır âlem hükmüne fermândadır

Dat dalâlet râhına basmaz cihânda bir kadem
Kâzım'a belî diyenler ahd ile peymandadır

Tı tarîk-i evliyâda Mûsâ Rızâ'ya yiten
Yedi tamudan ırak bihişt içre cinândadır

Zı zâhir gören Muhammed Takî yüzün böyle der
Kaşı ve kirpiği zülf-i dilber dü mükemmel candadır

Ayn Aliyyu'n Nakî'ye belî diyen rûz-i elest
Fahr-i fenâya irişür hâk ile yeksândadır

Gayn gafil olma gözün aç Askerî'ye asker ol
Dost olan dostu yolundan cân verir kurbândadır

Fe fenâ mülkinde özün Mehdî'ye irgör velî
Zerreyi şemse yitiren sırr-ile Sübhândadır

Kaf kıyâmet günü geldi çalınur sûr işbu dem
Sendedir nefha-i İsâ dem ile devrândadır

Kef kelâmullâh cemâlin kaşların mihrâbı-çün
Kiblegâh-ı her dü âlem vasfı bil Kur'ândadır

Lâm lebin cür'asından mest olup âşıkların
Cennet içinden cemâl-i Hak ile seyrândadır

Mim muhibb-i hânedâna sıdk ile bel bağlayan
Katresiyle bahr-i aşka mevc ile ummândadır

Nun nübüvvet mührünü bul al velâyetten haber
Gel Hak'ı âdemden ara sanma kim hayvandır

Vav vücûd iklîmini gez bil hakikat sırrını
Yedi iklim çâr köşeye hükm iden gör handadır

He hüve hayye'l-lezî hem lâ-yemût ma'nâsını
Bilenin Mansur tek boynı urgandır

Lâm-elif ile terkîbine şeş hurûf bir noktadır
Sûretin Seb'a'l-mesânî defter-i Rahman'dadır

Ye yüzün Innâfetahnâ gözlerin Nûn ve'l-kalem
Noksânî nûr-ı Hüdâ'yı bil cismin içre cândadır

— XXX —

Ey gönül gezme yabanda bir kapuya bend ol
Mekteb-i irfân dilersen kâmil-i mürşidi bul

Hizmetinde bağlayup bel gönlüne gir mürşidin
Her ne emr eylerse anı cân ile eyle kabul

Mürşidin nefsinin hak bil ger küfür ger îmân
Küllî varın teslîm eyle sabr idüben râzı ol

Geldi bunca evliyâlar vâsıl-ı dîdâr oldular
Mürşide irişmeyince bulmadılar Hakk'a yol

Mürşidin elinden içtiler ol şarâb-ı vahdeti
Şemme-i vechullâha irüp dost görendir sağ u sol

Öz vücûdundan cemâlullâhı seyr iden velî
Kalbi beytullâhda iken etti özün cümleye kul

Bu makama irişen dünyâ ve ukbâdan geçer
Yetmiş ikiden özün eyler hakîr dedi Resûl

Noksânî mürşidin hak bil âdeme ir bul demi
Katreyi ummâna sal kim bulasın Hakk'a vüsûl

— XXXI —

Hayâlin gönlümde olalı mihmân
Gâh uslu gezeriz gâh divâne-yüz
Soyunup aşkıdan olmuşız uryân
Gâh mecnun oluruz gâh efsâne-yüz

Cemâlin görelî olduk serseri
Can virüp bu yolda bulduk Haydar'ı
Lütf etdi nûş etdik âb-ı kevseri
Gâh ayık gezeriz gâh mestâne-yüz

Muhammed Ali'nin aşkına düştük
Kudret kandilinden nûra yetiştik
Îmâm Hasan ile aguyu içtik
Gâh tavâf-ı Ka'be gâh puthâne-yüz

İmâm Hüseyin'in kemter kuluyuz
Zeynel bağçesinin cân bülbüliyüz
Ma'rifet bağında aşkın güliyüz
Ayna-i Hüdâyı gâh seyrâneiyüz

Her dem Muhammed Bâkır'ı zikr eyleriz
Ca'feriyüz Hakk'a şükür eyleriz
Gâh yedi tamuyu fikir eyleriz
Aşkın ateşinden gâh pervâneiyüz

Kâzım ile yedi deryâya gitdik
Rızâ kapusundan bihişte yetdik
Ummâna kavuştuk katremiz katdık
Nâcî deryâsında gâh dürdâneiyüz

Takî ile cümle cânı gezeriz
Nakî ismin dâim okuyup yazarız
Hâki pâ-yi Askeri'yüz tozarız
Secde-i Âdem'de sâdikâneiyüz

Aşksız bekleriz bâb-ı velâyet
Vechinde okuruz hem yedi âyet
İki kaş dört kirpiğin zülfün tamâm et
Kiblegâh eyledik âşıkâneiyüz

Noksânî'yüz Mehdî-i şâha bendeyüz
Kande varsak Kırklar ile cemdeyiz
Hakk'ı özümüzde bulduk demdeyiz
Pirin eşiginde cân kurbâneiyüz

— XXXII —

Ey gönül cân kulağın aç dinle kâmillerin söztün
Ayn'el-yakîn aç gözün gizli ayân bir söz imiş

Yüz yirmi dört bin nebî Hakk'ı sözde buldular
On sekiz bin âlemin hükmü hemen bir söz imiş

Tevrât İncil hem Zebûr Fûrkân ile yüz dört kitap
Âyet, hadis, kelâm Kur'an bir söz imiş

Arş ü kürsî levh ü kalem hem zemin ü âsümân
Şems ü kamer hem kevâkip çarh ü zamân bir söz imiş

Bulut ile kar dolu yağmur yere gökten iner
Yer yüzün ihyâ eder yağmur-ı nisân bir söz imiş

Yer yüzünden zâhir eden nice bin dürlü nebât
Ma'den ü inci cevâhir la'l ü mercân bir söz imiş

Vahş u tuyûr dîv ü peri hûr ü gılmân ins ü cin
Hem dahi hayvân u insân içre cân bir söz imiş

Sözü doğru söyle ey dil Hakk'ı bulam der isen
Va'dına hulf eyleme ikrâr u imân bir söz imiş

Hû isminden zâhir olup âlemi ihyâ iden
Nefha-i İsâ ve Hızır âb-ı hayvân bir söz imiş

Kadrini bil her yere harç etme nefsi ey gönül
Aşlı gevher nûr-ı Hak sırr-ı Yezdân bir söz imiş

Sözü hak bil gâfil olma tut kulagın candan bana
Hak sözü her kimden gelse duy inan bir söz imiş

Âlem içre cümle dilden söylenen sözler kamu
Cümlesi sana hitap yahşî yaman bir söz imiş

Gönlüm sekiz cennetdir âb-ı kevserdir sözün
Sen seni bilürsen ey dil sırr-ı Sübhân bir söz imiş

Nefs-i emmâre ile hirs u tama' terkini ver
Andan olur yedi tamu od hemen bir söz imiş

Nefsini bilmek dilersen hânedâna bende ol
Câm ü bâşı teslim edüp gör candan cinân bir söz imiş

Bâb-ı ilmullah dilersen müşşid eder feth-i bâb
Yedi deryâ içinden bahr-i ummân bir söz imiş

Nokta-i bâ'dan zuhurdur ilm-i hikmet ma'deni
Yoktan var eden Rahmân'dır lâ-mekân bir söz imiş

İlm-i hikmet okuyan katre iken ummân olur
Lahmeke lahme yetiş anla kurban bir söz imiş

Ölmeden evvel ölenler hayy ü bâkidir hemân
Gün gibi gelüp gider halkdan nihân bir söz imiş

Ey Noksânî hânedânın Kanber'ine Kanber ol
Âdem'e yetiş demi bul küfr ü imân bir söz imiş

— XXXIII —

Nefse uyup kim sesi ferş eyledi
Özü çürük kalbini taş eyledi

La'net-i Hak söyleyin ol mel'una kim
Gezmeyüp rızâda her iş eyledi

Hakk'ı görüp münkir oldu tâ ezel
Özünü merdûda yoldaş eyledi

Halk içinde sâfi mir'atım deyüp
Taşrasın dolu için boş eyledi

Tenhâlarda nefs-i emmâre ile
Zehr-i mârı dembedem nûş eyledi

Hem tarîk-ı evliyâda gezmeyüp
Her taraftan yolların şâş eyledi

Kendi kendine teberrâ kavlini
Okumağı dâimâ piş eyledi

Böyle sûretde gezen bî-dinlerin
Kalbini tipi boran kış eyledi

Noksânî eyle teberrâ sen ana
Kim vücudunu nefsiyle hoş eyledi

— XXXIV —

Hor görenler halk-ı cihânı cümleten hâr oldular
Secde-i Âdem'den âr edenler hep agyâr oldular

Nefsini fark etmeyenler bulmadı Rabbi'sini
Hakk'ın kande olduğın bilmeyüp inkâr oldular

Mût'u-kable ente mût kavlince cân teslim iden
Gördüler Âdem'den Hakk'ı ülü'l-epsâr oldular

Kul kefâ billah şehiden remzine mahrem olan
Hak ile çıkup gönül tahtından hünkâr oldular

Mü'minin kalbinde beytullâhı eyleyen tavâf
Kanden baksan Hak görünüp vâsıl-ı dîdâr oldular

Bend olup bâb-ı velâyetten alan pîr himmetin
Câm-ı aşkı nûş idüben mest ü hüşyâr oldular

Hakk'a can kurban verenler ol Halîlullah gibi
Nefs odundan yanmayuben bâg u gülzâr oldular

Kaş u kirpik zülfüne bend olan dîvâneler
Ser verüp Mansur'layın yolunda berdâr oldular

Mecnun veş Leylâ yolunda can veren âşık kamu
Buldular Mevlâ'yı andan vâkif-ı esrâr oldular

Âşık-ı sâdık olanlar Hakk'ı her dem buldular
Söylemez beyhûde hûdan Hakk'ı izhâr oldular

Bir görüp halk-ı cihânı kimseye dahl eyleme
Hâline rûz-i elestden her kez ikrâr oldular

Noksânî'nin secdegâhı âdem-i ekmeî niçün
Muhabbet râhından ezel sırrı settâr oldular

— XXXV —

Derdi verdin yâ ilâhî çekdiğim cevr ü cefâ
Sendendir dermân efendim kereminden ver şifâ

Bakmağıl cürmüme şâhım kıl terahhum kuluna
Düşmüşüm sen al elimi hakk-ı nûr-i Mustafâ

Derde düşdüm şükr ederim kahrını bildim lütuf
Âlemin lem'ânı sensin Şâh Aliyyi'l Murtazâ

Destgîrim hem muînim isterim lütf ü kerem
Resûl'ün kurretü'l-aynı Şah Hasan Hulkî Rızâ

Mürvete geldim kapuna etmegil mahrum bizi
Merhamet kânı efendim Şah Hüseyin-i Kerbelâ

Her ne gelse baş ile can gözüm üzre yeri var
Zeynel Âbidin'in hakkı-çün eylerim zevk u sefâ

Kahrına sabr eyledim lütfunu gözler gözlerim
Cism-i cânım lâ-mekânım Bâkır-ı cûd-ı sehâ

Hasta dillerin devâsı hem gönüllerin şâhısın
Câre geldim reddi kılma Ca'fer'i nûr-i Hüdü

Dertliyim dermâna geldim Mûsî-i Kâzım kıl medet
Gel yetiş bu dertden kurtar Şâh Ali Mûsâ Rızâ

Şâh Takî'nin hürmetine kıl duâmız müstecâp
Et nasip râh-ı Nakî'de cân ü ser kılmak fedâ

Et halâs her bir belâdan Askerî mürvet amân
Hürmet-i sırr-ı velâyet Mehdî-i sâhip-livâ

Noksânî'yem derdime dermân rencime şifâ
Eyledim ikrâr ezelden oldu Şâh-ı evliyâ

— XXXVI —

Medet mürvet deyüp geldim kapuna
Mahrum etme bizi Muhammed Ali
Günü günü yüz süresin tapuna
Mahrum etme bizi Muhammed Ali

Fakir kullarına ihsânın boldur
Sıdk u ihlâs ile kalbimi nur doldur
Mürşid nefesile ölmeden öldür
Mahrum etme bizi Muhammed Ali

Fâtîmetüzzehrâ hakikat tâcı
Hatîcetülkübrâ dertler ilâcı
Candan muhiblerimiz güürh-i nâcı
Mahrum etme bizi Muhammed Ali

Hasan ile Hüseyin dilimde virdim
Zeynel'in hâkpâyine yüzüm sürdüm
İsyânım elinde mürvete geldim
Mahrum etme bizi Muhammed Ali

Muhammed Bâkır'a hizmete geldim
Ca'fer-i Sâdık'a secdeyi kıldım
Bir katre su ile ummâna daldım
Mahrum etme bizi Muhammed Ali

Mûsî-i Kâzım'dan umarız himmet
Rızâ kapusundan olmayalım yâd
Virân gönlümüzü sen eyle âbâd
Mahrum etme bizi Muhammed Ali

Muhammed Takî'den gözler açmağa
Nakî'nin aşkına serden geçmeğe
Askerî'nin elinden dolu içmeğe
Mahrum etme bizi Muhammed Ali

Ma'sûm-i pâklerdir yaz ile kışım
Mehdî-i Muhammed'den hatm oldu işim
Candan muhibler sâhip kardaşım
Mahrum etme bizi Muhammed Ali

Noksânî'yem şâha niyâz eylerim
 Pîrin nutku ile bunu söylerim
 On iki imâmları şefî' bilirim
 Mahrum etme bizi Muhammed Ali

— XXXVII —

Sen seni bilürsen özün nûr-i Hüdâ'dır
 Başında tâç elif Muhammed Mustafâ'dır

Belindeki kemer-best Aliyyi'l Murtazâ'dır
 Vechin üzre yedi âyet Fâtîmetü'z Zehrâ'dır

Üç yüz altmış altı a'zam Haticetü'l Kübrâdır
 Bir köşende duyup duyuran Hasan Hulkî Rızâ'dır

İkinci köşen hakikat Hüseyin-i Kerbelâ'dır
 Gözünden kurretülayn İmâm Zeynelabâ'dır

Dü çeşmimin ma'sum-i pâkler münevver nûr-i ziyâdır
 Burnum içre kokuyu alan nûr-i Bâkır-i bekadır

Nefesin yedi deryâ Ca'fer-i ilm ü atâdır
 Cennet-i kevser dehânın İmâm Kâzım sakadır

Lisânın doğru söyle nutkun Mûsâ Rızâ'dır
 Dilin kalbin bir eyle gönlün taht-ı serâdır

Bir elin Muhammed Takî dü cihâna hükm eder
 Bir elin nûr-i Nakî'dir cümle derde devâdır

Bir ayağın Hasânü'l Askerî'dir gezmê yabanda serseri
 Bir ayağın Mehdî-i Hâdî bu yolda rehnümâdır

Cemâlin sekiz cennet seyr eder âlem seni
 Celâlin yedi tamu münkirlere cezâdır

Yüzün yüz dört kitap levh ile kalem sendedir
 Gâfil olma can gözün aç kalbin beyt-i Hudâ'dır

Çâr anâsır şeş cihetden vücûdun ihyâ eder
 Dembedem cisminde mevcut sanma senden cüdâdır

Şems ü kamer hem kevâkip arş ü kürsî nüh felek
Cümlesine hükm ederim bu yolda cân bahâdır

Yedi kat yer yedi kat gök sendedir nûr-i ilâh.
Ölmeden evvel ölürsen. Hak sana âşinâdır

Noksânî nefsinî öğren bulmak için Rabb'ini
Hakk'ı bunda görmeyen yarın ki gün a'mâdır

— XXXVIII —

Bu garip gönlümü eğler gezerken
Muhabbetle aşkın toruna düştüm
İlme hizmet idüp okur yazarken
Gerçek evliyânın birine düştüm

Ölmeden öldürüp meni kıldı hâk
Hırsı nefsi tamam hep kıldı helâk
Ma'rifet suyundan yuyup itti pâk
Şâh-ı velâyetin nûruna düştüm

Kokusu gelüptür aşkın ilinden
Aslı Muhammed'in alnı terinden
Çaharde'i ma'sûm-i pâklerin zârından
Mansûr tek enel-Hakk'ın dârına düştüm

Hadice-i Kibriyâ Ahmed'in yâri
Fâtıma Ali'nin kavli-ı ikrârı
Hasan Hüseyin'in abd-i kemteri
Bendine bend olup cârına düştüm

Zeynel Abâ Şâhım Muhammed Bâkır
İmam Ca'fer yüz dört kitabı okur
Kâzım'ın vasfına olmuşum zâkir
Rızâ ile Nâcî şârına düştüm

Takî Nakî'ye Hak didik beli
Hasanülaskerî'den içtik bir dolu
Muhammed Mehdî'nin Noksânî kulu
Âşık olup aşkın nârına düştüm

— XXXIX —

Zâhid sanma bizi dünnden bu günden
Nice bin kez gidüp bu hana geldik
Ezel yer gök yaradılmadan
Nûr-ı Muhammed'i seyrana geldik

Hak Çalap o nûra tecellâ kıldı
Âşıklar ervâhın o nurdan aldı
Mir'at eyleyüp cemâlin gördü
Karıştık o nûra nûrâna geldik

Âdem'e iriştik cennete girdik
Havvâ ile anda çok demler sürdük
Kün devüp cihânın binasını kurduk
Arzın kılup anı seyrâna geldik

Hak buyurdu buğday yemeyin ey can
Gelebe eyledi nefis ile şeytan
Yiyüp buğdayı eyledik isyan
Sürüldük cennetten cihâna geldik

Tevbe kıldık makbul oldu sözümüz
Hakk'ın dergâhında açtık gözümüz
Âdem'den Hâtem'e sürdük yüzümüz
Her demde suret-i insâna geldik

Muhammed'in cisminde karar eyledik
Hak buyurdu Hak kelâmın söyledik
Velâyet bahrini inüp boyladık
İkrâr verüp Şâh-ı Merdân'a geldik

Başımıza vurduk tâc-ı Levlâk'i
Arş yüzünde seyr eyledik eflâki
Mi'râc'a çıkup gördük biz Hakk'ı
Hâtem'i bac verüp arslana geldik

Hadîce Fâtıma Muhammed Ali
Ezelden kurdular erkâmı yolu
İmam Hasan ile Hüseyin veli
İşiginde can baş verüp kurbana geldik

İmam Zeynel ile Bâkır'a yettik
Ca'fer-i Sâdık'tan el etek tuttuk
Kâzım ile Rızâ yolunda yattık
Takî Nakî şâh-ı hûbâna geldik

Hasanü'l Asker'e bağı başımız
Mehdî ile hatm oldu her işimiz
Aşk meyinden içtik var çok cûşumuz
Ayıkmayup bir dem mestane geldik

Noksânî'yiz Lâmekândan gelmişüz
Münkirler gözüne perde olmuşuz
Aşk-ı İlâhî'den destur almışuz
Hakikat sırrını beyana geldik